

DZIENNIK ŁÓDZKI

Łódź, wtorek 11 sierpnia 1964 roku
Rok XIX Nr 190 (5499)

W środę — 12 bm. nadzwyczajna sesja Sejmu

Na podstawie art. 25 ust. 1 pkt. 2, Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej Rada Państwa postanawia zwołać nadzwyczajną sesję Sejmu na dzień 12 sierpnia 1964 r. przewodniczący Rady Państwa w.z. (-) EDWARD OCHAB sekretarz Rady Państwa (-) JULIAN HORODECKI

Prezydium Sejmu zawiadamia ob. ob. posłów na Sejm, że postanowiło — zgodnie z uchwałą Rady Państwa — zwołać 23 posiedzenie Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej na środę, dnia 12 sierpnia 1964 roku. Posiedzenie rozpocznie się o godz. 11.

Transmisje z pogrzebu w radio i TV

W dniu 11 sierpnia br. o godzinie 14.50 Polskie Radio w programie I i II oraz wszystkich rozgłośni wojewódzkich i Telewizja w programie ogólnopolskim rozpoczyna transmisję uroczystości pogrzebowych przewodniczącego Rady Państwa, towarzysza Aleksandra Zawadzkiego.

Delegacja Łodzi i ziemi łódzkiej na uroczystości pogrzebowe

Do stolicy, do Sali Kolumnowej Rady Państwa udala się wczoraj delegacja społeczeństwa Łodzi. W skład kilkunastoosobowej delegacji, na czele której stał sekretarz KL PZPR — St. Józwiak, weszli przedstawiciele ZPB im. J. Marchlewskiego, ZPO im. M. Fornalskiej, LZPB im. Obroń-

Prezydent Indii odwiedzi ZSRR

Prezydium Rady Najwyższej ZSRR zaprosiło prezydenta Indii Radhakrishnana do odwiedzenia Związku Radzieckiego. Prezydent Indii przyjął zaproszenie i w przesłanej odpowiedzi zawiadomił, iż przybędzie do Moskwy w pierwszej połowie września br.

Faszyści popierają Goldwatera

Na zakończonej niedawno w Kalifornii konferencji kilku organizacji skrajnej prawicy, wśród nich „chrześcijańskiej krucjaty antykomunistycznej” postanowiono udzielić całkowitego poparcia kandydaturze Barry Goldwatera. Wśród uczestników konferencji znajdowało się dziewięciu członków rady naczelnej „John Birch Society” oraz liczni przedstawiciele ugrupowań skrajnie prawicowych i faszystowskich.

Reżim Khana zrywa stosunki dyplomatyczne z Indonezją

Agencja Antara oznajmiła w poniedziałek, iż rządy Indonezji i Demokratycznej Republiki Wietnamu postanowiły podnieść swe przedstawicielstwa dyplomatyczne w Hanoi i Djakarcie do rangi ambasad. W poniedziałek południowo wietnamski rząd generała Khana na znak protestu zerwał stosunki dyplomatyczne z Indonezją.

Polska żegna dziś Aleksandra Zawadzkiego

Dziś kraj żegna swego wielkiego obywatela i działacza, wiernego syna ludu polskiego — Aleksandra Zawadzkiego. Wczoraj, w przeddzień pogrzebu, tysiące warszawiaków i delegacje z całego kraju, tak jak w poprzednich dniach, gromadziły się przed gmachem Rady Państwa, by oddać ostatni hołd Zmarłemu.

Zbliża się grupa pracowników kancelarii Rady Państwa z zastępcą szefa kancelarii — Franciszkiem Nowakiem i grupa pracowników kancelarii Sejmu PRL z szefem kancelarii — Stanisławem Skrzyszewskim. Znali dobrze Zmarłego. Przez wiele lat spo-

tykali się z nim codziennie, pracowali pod jego kierunkiem. Wieniec przed katafalkiem składa marszałek Polski Marian Spychalski. Staje on następnie na warcie honorowej wraz z wiceministrami obrony narodowej gen. broni Jerzym Bordziłowskim i gen. dyw. Wojciechem Jaruzelskim oraz zastępcą szefa sztabu generalnego WP gen. dyw. Marianem Graniewskim.

Do Sali Kolumnowej przybywa delegacja Republiki Kuby. Przewodniczy jej ambasador Republiki Kuby w Polsce, dr Fernando L. Florez Ibarra. Nieustannie rozbrzmiewają dzwigi marszów żałobnych. Zmieniają się warty honorowe. Obejmują je ministrowie Marian Rybicki i Wacław Tułodziecki, przewodniczący Sądu Najwyższego Jan Wasilkowski, przedstawiciele różnych resortów, warszawscy kojarzeje w galowych mundurach. Staje przy trumnie delegacja ziemi krakowskiej z I sekretarzem KW PZPR — Lucjanem Motyką, ziemi łódzkiej z I sekretarzem KW PZPR — Stefanem Jedryczakiem i przewodniczącym Prezydium WRN — Franciszkiem Grochalskim.

Wciąż nowe grupy z wiencami zbliżają się do katafalki i oddają część Zmarłemu. Widzimy przedstawicieli Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich z sekretarzem generalnym Tadeuszem Rokiem, delegację Kurii Arcybiskupiej Kościoła Polsko-Katolickiego z prymasem ks. biskupem dr Maksymilianem Rode.

U trumny czuwa nieprzerwanie najbliższa rodzina. Towarzyszą jej kolejno: Stanisław Kulczyński, Marian Spychalski, Jerzy Zawieyski, Oskar Lange, Jan Dąb-Kocioł, Julian Horodecki, Zenon Nowak, Jan Karol Wende, Stefan Jedrychowski, Julian Tokarski, Eugeniusz Szyr.

O godzinie 18 przybywają delegacje zagraniczne. Wieniec od Komitetu Centralnego KPZR, Rady Najwyższej i Rady Ministrów ZSRR składa rządowa delegacja ZSRR — przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej ZSRR — Anastas Mikojan, zastępca przewodniczącego Prezydium Rady Najwyż-

szej ZSRR Justas Paleckis, sekretarz KC Komunistycznej Partii Białorusi Fiodor Surganow i ambasador ZSRR w Polsce Awierkij Aristow. Następnie stają na warcie honorowej u trumny Aleksandra Zawadzkiego. Po zejściu z warty, delegacja Związku Radzieckiego składa kondolencje najbliższej rodzinie Zmarłego. Do katafalki zbliża się delegacja rządowa Ludowej Republiki Bulgarii — przewodniczący Prezydium Zgromadzenia Narodowego — Georgi Trajkow, kandydat na członka Biura Politycznego KC Bułgarskiej Partii Komunistycznej, członek Prezydium Zgromadzenia Narodowego LRB — Dymitr Bymow i ambasador Bułgarii w Polsce — Demir Janew. Składają wieniec i zaciągają warte.

Wieniec przepasany wstęgą o barwach narodowych Węgierskiej Republiki Ludowej. Składa go delegacja rządowa Węgier, której przewodniczy członek Biura Politycznego KC Węgierskiej Socjalistycznej Partii Robotniczej Sandor Gaspár. Dalsze wieniec składają delegacje: Mongolskiej Republiki Ludowej z przewodniczącym Prezydium Wielkiego Huralu Ludowego, członkiem KC Mongolskiej Partii Ludowo-Rewolucyjnej — Bazarinem Szirendewem; delegacja Czechosłowacji z przewodniczą-

szym Józefem Kozłowskim. W dalszym ciągu napływają liczne depechy i adresy żałobne od instytucji centralnych, m. in. od kierownictwa Ministerstwa Rolnictwa, Zdrowia i Opieki Społecznej, Finansów, Szkolnictwa Wyższego, od Prezydium Zarządu Głównego Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich, Zarządu Głównego Związku Literatów, Związku Kompozytorów Polskich, Związku Naukowców Polskich, Zarządu Głównego Ligii Kobiet. Liczne depechy nadeszły od przedstawicieli duchowieństwa polskiego. „Po zgonie Aleksandra Zawadzkiego, przewodniczącego Rady Państwa, przesyłam w imieniu Episkopatu Polski i własnym wyrazie współczucia — Stefan Kardynał Wyszyński”.

Flaga ONZ opuszczona do połowy masztu

W siedzibie stałego przedstawiciela PRL przy ONZ wyłożona została w poniedziałek księga kondolencyjna w związku ze zgonem Aleksandra Zawadzkiego. W dniu pogrzebu na znak żałoby flaga ONZ zostanie opuszczona do połowy masztu.

Napięta atmosfera na Cyprze

Turcja wycofała z NATO część swych jednostek powietrznych

W poniedziałek, w depezy z Aten, Agencja Reutera pisze, że grecki minister spraw zagranicznych Stawros Kostopulos zakomunikował, iż dwa turkockie myśliwce odrzutowe ostrzelały w poniedziałek rano miejscowość Polis w okolicach Christofu na Cyprze.

Nieprzerwanym strumieniem zdają delegacje, by oddać hołd Zmarłemu. Na zdjęciu: wieniec od KC PZPR składają członek Biura Politycznego i sekretarz KC PZPR Zenon Kliszko, członkowie KC PZPR Edmund Babiuch, Leon Kasman oraz zastępca członka KC PZPR Wiesław Ociepa. CAF — fot. Langda

Do Sali Kolumnowej Rady Państwa, gdzie wystawiona była przez kilka dni trumna ze zwłokami Aleksandra Zawadzkiego, zdążyły tłumy warszawiaków, by złożyć ostatni hołd Zmarłemu. CAF — fot. Langda

Kondolencje z kraju i z zagranicy

Do żony i rodziny Aleksandra Zawadzkiego, Rady Państwa, Komitetu Centralnego PZPR, Ogólnopolskiego Komitetu Frontu Jedności Narodu nadal napływają tysiące depech, a nawet zwykłych kart pocztowych z wyrazami współczucia i bólu. Piszą weterani ruchu robotniczego, towarzysze pracy i walki, organizacje partyjne, pracownicy instytucji centralnych, robotnicy zakładów i fabryk, mieszkańcy miast i wsi. Piszą osoby prywatne, w swoim własnym imieniu. Wruszające są listy dzieci. Oto jeden z nich, zaadresowany do Stanisławy Zawadzkiej: „Wyrazy współczucia za tak przedk śmierć męża Aleksandra Zawadzkiego zasyłaają trzy dziewczynki z Wojcieszowa — Malgosia, Inka i Lusja, z Osiedla w pow. Złotoryja woj. wrocławskiego”.

Bartłomiej Kulesza — emeryt z Nowego Drezdeńka pow. Strzelce Krajeńskie woj. Zielona Góra pisze w swoim liście do Rady Państwa i rodziny Zmarłego: „Uprzejmie proszę przyjąć kondolencje od renci-

stów kopalnianego. Z poważaniem składam hołd, nie w kwiatkach, nie w wienkach, ale szczerym sercem”. Depesze kondolencyjne nadesłali byli członkowie KPP i działacze ruchu robotniczego z Kalisza oraz grupa działaczy KPP z Chodzieży. „Szczególne głęboki żal i żałoba panuje wśród klasy robotniczej w Ostrowcu Świętokrzyskim — piszą robotnicy Huty im. Marcelego Nowotki — z którą Aleksander Zawadzki był związany rewolucyjną działalnością w okresie międzywojennym na terenie naszego robotniczego miasta, występując z ramienia KC KPP pod pseudonimem „Kazik”.

W dalszym ciągu napływają liczne depechy i adresy żałobne od instytucji centralnych, m. in. od kierownictwa Ministerstwa Rolnictwa, Zdrowia i Opieki Społecznej, Finansów, Szkolnictwa Wyższego, od Prezydium Zarządu Głównego Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich, Zarządu Głównego Związku Literatów, Związku Kompozytorów Polskich, Związku Naukowców Polskich, Zarządu Głównego Ligii Kobiet.

Liczne depechy nadeszły od przedstawicieli duchowieństwa polskiego. „Po zgonie Aleksandra Zawadzkiego, przewodniczącego Rady Państwa, przesyłam w imieniu Episkopatu Polski i własnym wyrazie współczucia — Stefan Kardynał Wyszyński”.

„Przesyłając wyrazy głębokiego żalu, pragniemy podkreślić, że stratę tę odczuwamy boleśnie wraz z całym narodem. Aleksander Zawadzki włożył w dzieło budowy i umacniania jedności narodowej oraz w rozwój inicjatyw społecznych wszystkich sił współdziałają-

Depesza z Polski do prez. Makariosa

JEGO WYSOKOŚĆ ARCYBISKUP MAKARIOS III PREZYDENT REPUBLIKI CYPRYSKIEJ NIKOZJA Przekazujemy Waszej Ekscelencji wyrazy głębokiego współczucia w imieniu narodu, rządu, Rady Państwa PRL oraz naszymi własnymi, z powodu bolesnych strat, poniesionych przez ludność cypryjską w wyniku napaści tureckich sił zbrojnych na terytorium Republiki Cypryjskiej. Akt ten wzbudził w Polsce powszechne oburzenie. Polska Rzeczpospolita Ludowa zdecydowanie potępia

tego rodzaju metody działania, sprzeczne z Kartą Narodów Zjednoczonych i podstawowymi zasadami stosunków międzynarodowych oraz deklaruje swą solidarność z krokami, podejmowanymi przez Republikę Cypryjską i przez inne państwa na rzecz rozwiązania obecnego kryzysu na zasadach poszanowania integralności i suwerenności Republiki Cypryjskiej. Zastępca przewodniczącego Rady Państwa PRL EDWARD OCHAB Prezes Rady Ministrów PRL JOZEF CYRANKIEWICZ

WK ZSL i WK SD przesyłały kondolencje

Wojewódzki Komitet Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego w Łodzi oraz Prezydium Wojewódzkiego Komitetu Stronnictwa Demokratycznego w Łodzi przesyłały w związku ze zgonem Aleksandra Zawadzkiego, pisma kondolencyjne do Komitetu Centralnego PZPR, Rady Państwa, Ogólnopolskiego Komitetu FJN oraz wdowy Stanisławy Zawadzkiej.

W SŁUŻBIE LUDU POLSKIEGO

Kir spowił biało-czerwone i czerwone szlاندary. Załoba ogarnęła Polskę. Aleksander Zawadzki nie żyje...

Odszedł od nas wierny syn ludu polskiego, żarliwy rewolucjonista, komunista, za zasługi położone w dziele wyzwolenia narodowego i społecznego naszej Ojczyzny, odbudowy kraju i budowy państwa socjalistycznego wysunięty przez partię na czołowe stanowiska w Polsce, piastujący od 1952 r. godność przewodniczącego Rady Państwa PRL. Imię Jego pozostanie na zawsze w historii walk polskiej klasy robotniczej, walki zbrojnej narodu polskiego o odzyskanie niepodległości, pozostanie na zawsze w dziejach Polski Ludowej, Wojska Polskiego, w dziejach Śląska.

Jest styczeń 1945 r. Jeszcze trwa wojna. Piętrzą się problemy: aprowozacyjne, surowcowe, kadrowe. Ale już w połowie marca 1945 r. wojewoda śląsko-dąbrowski, Aleksander Zawadzki, mówił:

— Jeżeli dziś możemy powiedzieć, żeśmy za ten krótki okres czasu coś niecoś zrobili, to jest naszą zasługą — zasługą górników, hutników, inżynierów, techników i urzędników, pracowników kolei, tramwajów, poczty i telegrafów, nauczycieli, lekarzy, żeście nie dopuścili w te pierwsze, radosne, lecz trudne dni wyzwolenia do zatrzymania kopalń i wygaśnięcia wielkich pieców, żeście stanęli do trudnej pracy nad odbudową Polski na jej zachodnich rubieżach.

W Katowicach odbywa się jedna z pierwszych po zakończeniu wojny konferencji prasowych z dziennikarzami zagranicznymi. Przedstawiciel jednego z dzienników londyńskich zwraca się do wojewody z pytaniem:

— Dziwi mnie, że pan general tak dobrze mówi po polsku. W emigracyjnej prasie polskiej czytałem przecież oświadczenie, że wojewoda śląski jest generałem sowieckim i ani słowa nie umie po polsku. Tymczasem — właśnie stwierdzam, że to mija się z prawdą. Czy mógłby pan general wyjaśnić źródło takich enuncjacji?

— Muszę się przyznać panom, że nie bardzo mnie obchodzi, co pisze o mojej osobie prasa londyńska — odpowiedział spokojnie Aleksander Zawadzki. — Jej wiadomości są tworzone w sposób specyficzny i służą specjalnym celom. Mogę natomiast z przyjemnością zawieść panów w swe rodzinne strony. Niewielka to przejażdżka samochodowa w okolicy Dąbrowy Górniczej. Ocalała tam na wet chała, w której się urodziłem.

Dąbrowa Górnicza, Kolonia „Ksawera”. Tu w 1899 r. w rodzinie hutnika przyszedł na świat Aleksander Zawadzki. Dzieciństwo trwało krótko: ojciec tracił podczas roboty w hucie oko, mimo 25 lat pracy zostaje wyrzucony na bruk — 13-letni Olek musiał zacząć zarabiac na całą rodzinę. Wybuchła pierwsza wojna światowa. W Zagłębiu — głód. Wystawianie po trzy dni w kolejkach po gliniasty, zmieszany z trocinami chleb. Trafia do Niemiec, na roboty. Próby ucieczki — nieudane. Więzienie. Wreszcie, w 1918 r. udaje się Mu dostać do Polski, na swój Śląsk.

Z trudem znajduje pracę. Jest w kopalni „Paryż” robotnikiem „na zamułce”, potem pod ziemią, maszynistą elektrowozu. I rozpoczyna działalność rewolucyjną: w szeregach młodzieży komunistycznej, w związkach zawodowych. Zostaje członkiem KC KZMP, pracuje na Śląsku, w Łodzi, Warszawie. W 1925 r. pierwszy areszt. Wyrok: 6 lat więzienia. Po wyjściu na wolność staje natychmiast do walki w szeregach KPP. W 1936 r. zapada nowy wyrok: 15 lat więzienia.

Zyją ludzie, którzy pamiętają Go z tamtych lat rewolucyjnej działalności. Ludzie proszą — ludzie pracy. Tacy, o których dobro, szczęście Mu chodziło.

— Lata szkolne spędziliśmy pod jednym dachem, po sąsiedztwie — wspomina pracownica kopalni „General Zawadzki” Magdalena Darowska. — Już wówczas cechowała Go wielka ofiarność spo-

wej. Przyjmując ambasadorów — przedstawicieli innych rządów akredytowanych przy rządzie PRL i goszcząc w Belwederze delegacje z całego kraju — robotników, naukowców, młodzieży, działaczy kultury. Wyjeżdżając z wizytami przyjaźni za granicę i odwiedzając różne rejony Polski.

— Często, kiedy przebywał na Śląsku, gościł w moim mieszkaniu, a wówczas z zainteresowaniem słuchał o sprawach ludzi — wspomina Józef Grzybek, były hutnik, dziś emeryt, mieszkaniec „Ksawery”, znający Aleksandra Zawadzkiego od dzieciństwa. — I ja gościłem niejednokrotnie w Belwederze... Gdy Mu zwracałem uwagę na stan zdrowia, zawsze odpowiadał: „Widzisz, Józek, służba Polsce Ludowej. Jest jeszcze tyle do zrobienia...”.

K. Zarzewicz

Z przemówień Aleksandra Zawadzkiego

„Jesteśmy przekonani, że w miarę postępu budownictwa socjalistycznego już nie tylko przodujące, czołowe warstwy narodu, ale całe społeczeństwo znajdzie najsłuszniejszą drogę ku określeniu swej postawy budowniczych ustroju sprawiedliwości społecznej. Ale już dziś, niezależnie od istniejących jeszcze w społeczeństwie polskim różnic na tle światopoglądowym, czy stosunku do religii, Front Jedności Narodu łączy miliony obywateli dla nadrzędnych celów: trwałej niepodległości Ojczyzny oraz jej bezpiecznego, pokojowego rozwoju dla dobra jej obywateli, dla szczęścia jej młodzieży.

Front Jedności Narodu jest w naszej konkretnej praktyce najszerzą i najbardziej demokratyczną formą zbliżenia i współdziałania ludzi o różnych przekonaniach i światopoglądzie w imię dobra i przyszłości Ojczyzny...”

Zagłębie Dąbrowskie

(Fragment)

„Zagłębie dobywa węgla, tu nie ma innego prawa. Nocą nad widnokręgiem luna biotnisto-krwawa,

w tej łunie — szczypią wyciągi, kraczą krany żelazne, wywożą, wywożą pociągi głaz rozbitą na miazgę.

Trzeba wapnem skropić wagony. Wapnem — czy ludzią krwią?! Parowozów dech przyspieszony, z remiz tabunem ruw.

Zagłębie goni za zyskiem, Zagłębie goni za chlebem, smugi czerwonych iskier wieją pod czarnym niebem, Zagłębie dobywa węgla, śle go na zachód i wschód i zamienia czarną potęgę na mór, na nędzę, na głód.

Powiedz, ziemio surowa, komu ty jesteś ojczyzną? Groźnie milczy Dąbrowa w noc głodu, kryzysu, faszyzmu... (W. BRONIEWSKI)

Aleksander Zawadzki w więzieniu w Drohobyczu w 1929 roku.

(CAF — Archiwum)

GENERAL — GÓRNIK

...Przebył z Korpusem, a potem Pierwszą Armią cały jej szlak po Pragę. Jako z-ca do spraw politycznych dowódcy Korpusu, a potem I Armii. W Równem był szefem sztabu partyzanckiego i kierował naszymi zrzutami na tyły wroga.

Jakim był zwierzcznikiem w tych momentach, kiedy dowódca musi być prawdziwym towarzyszem w ogniu i wspólnym niebezpieczeństwie?

Na jednym z naszych etapów, kiedy w Su mach formowała się już cała armia, doszła nas wiadomość o katastrofie samolotowej gen. Zawadzkiego. Leciał z dowódcą, gen. Berlingiem z Charkowa do tychże Sum kilkoma „utoczkami”. Nad lasem adiutant miał ładowanie przymusowe. Zawadzki kazał lotnikowi wracać, zaniepokojony o los adiutanta. Siedli. Samolot okazał się niezdolny do dalszego lotu. Zawadzki zabrał adiutanta w swój mały samolot. I wtedy, kiedy się wzniesił nad polanę, nastąpiła „kraksa”.

Widzieliśmy go potem w Charkowie w woj skowym szpitalu. Pachniało już wiosną w tym mieście, rozbitym bombami, z obnażonymi szkieletami żelaznych rusztowań wielkich zakładów, wyrabiających przed wojną traktory. Pokaleczone odłamkami drzewka na skwerach stały w pierwszej mgielce zielonych nieśmiałych listeczków. Jakaś kobieta na sprzedawała pierwsze przylaszczki. Zabrałiśmy ich chyba z pół kosza na tę szpitalną wizytę. Olek Zawadzki siedział właśnie na łóżku ze sztywno wyciągniętą nogą.

— No, ładne kawały robicie — zaczęliśmy od progu — trzeba było na ten samolotek jeszcze załadować słonina...

— Co się czeplacie? Miałem chłopaka zostać w lesie i nawet nie wiedzieć czy nie

skreślił karku? — odgryzł się nam Zawadzki. — Znać bajkę o tych dwóch przyjaciółkach i niedźwiedziu?

— Hm — mruknęliśmy aprobowo i żeby przeciąć dalsze przyćmiki, zaczęliśmy z dzień nikarskim wścibstwem dopytywać, jak to się spada z samolotu w „kraksie”.

— Bardzo śmiesznie — powiada nam Olek, widać także rad, że zmieniany temat. — To nie człowiek spada na ziemię, a ziemia podjeżdża do góry, pakuje się pod skrzydła, rośnie, puchnie...

...No, a potem to jak mnie widzicie. Próbuje właśnie, czy da się już w jakim kapciu kuśtykać... Bo roboty nie czeka. No, jak tam w Sumach? Naród wali, że koszary trzeszcza? Jak wyżywienie, łaźnia, noclegi?

Po gospodarsku, rozsądnie. Tak właśnie, jak i dziś tam na tym swoim znów Śląsku.

— Ten nasz wojewoda, to ci pieruński pierun. Kaj nie przyjdzie, to w sztyki wie — mawiają o nim robotnicy i górnicy.

To nie jest łatwy komplement u tych twar dych, nieufnych ludzi, którzy się napatrzyli na wiele za sanacji, którzy przetrwali lokauty ze strony skartelizowanego przemysłu, które rzy wiedzą, co to bieda-szyby, rodzime Kostrynie i zagraniczne Coery z kadenowskich „Czarnych skrzydeł”...

...Kiedy mu uroczyste przemianowali starą „Paryż”, w którym pracował pod ziemią, na „Generala Zawadzkiego” — w zakończeniu prostej, bezpośredniej mowy powiedział im:

— Dziękuję wam, moi kochani, za to serdeczne przyjęcie. Jestem szczerze wzruszony właśnie jako ten wasz general-górnik.

ROL-BRON

(wyjątki z „Ludzi Pierwszej Armii”)

